

Mărturisesc, am făcut plăcerea să dureze ceva până aici, dar stai liniștită: continuarea o să meargă mai repede. Reține că n-am prea multe opțiuni, având în vedere că nopțile sunt scurte în perioada asta și că aș face mai bine să-i dau zor dacă vreau să depășesc totul înainte să dispari.

Dar uite, era important, înțelegi, fiindcă era primul sezon. Gen cadru de localizare și toate celelalte. După aceea vor urma numai episoade mai mult sau mai puțin reușite care se vor înlănțui până la tine.

În plus, le cunoști deja...

Erai acolo...

Da...

Erai acolo.

Bun, e drept, uneori erai distrată, însă știu că erai alături de noi. Știu.

Cât privește primul episod, mi-am dat osteneala fiindcă nu ne mai întoarcem la întâlnirea noastră. Sufletul prieteniei noastre e închis în scena asta. De

altfel, totul e, totul... Felul nostru de-a fi, de-a nu fi, de-a îndura, de-a pălăvrăgi, de-a ne ajuta și de-a ne iubi. Cum i-am zis lui Francky într-o zi, suntem două vase comunicante, numai că prin ele circulă o chestie vâscoasă, deci, da, era important pentru mine să-ți povestesc cum trebuie începuturile vieții noastre...

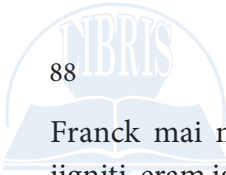
Și-apoi, nu-i problemă, așa-i? Sunt unii care îți toarnă cărți în cinci volume despre copilăria lor și încă șase despre prima lor femeie; eu îți comprim toată chestia într-o scenă, deci recunoaște că e corect.

*

Nu zic că după aia totul a fost mai ușor, însă eram doi, așa că, da, pot să zic: după aia totul a fost mai ușor. În pauză deja ni se spunea Camille și Perdican. Ei, asta ne făcea celebri, nu?

Doar pentru că nu voiserăm s-o repetăm, isprava noastră a devenit un soi de chestie mitică și cei care lipsiseră în ziua aia pentru că erau bolnavi sau mai știu eu ce, după alții, era ca și cum ar fi ratat o probă olimpică la care Franța luase aurul.

Kilometrii de fraze hiperînzorzonate pe care mucoasa de la rulote le știa brici, furia lui Franck Mumu, care explica cu o voce de *killer* cum dragostea sfâșia o femeie pe dinăuntru și costumele noastre frumoase, ce ne veneau ca turnate, toate astea deveniseră colosale. Eu n-am avut note mai bune pentru asta, nici

Franck mai mulți prieteni, dar, bun, în loc să fim jiginiți, eram ignorați. Așa că, mersi, Alfred de Musset, mersi.

(Deși, insist, nu erai obligat s-o lichidezi pe micuța Rosette ca să-ți servească ție cauza.) (Dacă toți încoronării ar face la fel, n-ar mai fi cine știe ce lume interesantă pe planeta asta...)

*

Franck și cu mine n-am devenit inseparabili, pentru că prea multe lucruri ne despărțeau încă: tatăl lui complet idiot care-și transformase șomajul de lungă durată în criză de paranoia acută și își petrecea toate zilele pe internet, făcând schimb de informații ultra-secrete cu amicii lui fasciști din toată creștinătatea, mama lui care dădea pe gât kile de Médoc ca să uite că trăiește cu un asemenea țicnit, tatăl meu, care n-avea nevoie de computer ca să aibă impresia că e un soi de fascist în exercițiul funcțiunii și sugativa de maică-mea vitregă, cu toată șleahta ei de șobolani, șobolance și ratoni care nu făceau altceva decât urle toată ziua. Degeaba încercam să-i fac mândri de mine, toată cloaca asta, oricum ne durea drept în fund...

Scuze pentru grosolanie. Toată fatalitatea asta ne împușca în aripile noastre de puișori drăguți, părășiți oricum în cuiburile șubrede...

În plus, eu, pentru că eram mai slabă ca el, încercam întruna să intru într-un grup sau altul și să mă fac iubită de ceilalți, în timp ce el era un singuratic. El era eroul din cântecul lui Jean-Jacques Goldman: mărșăluia singur fără martori, fără nimeni în afară de pașii lui care răsună și noaptea care iartă și toate astea.

Singurătatea era cârja lui, așa cum a mea erau găștile stupide de fete.

O dată sau de două ori, la început, am încercat să vin și să vorbesc cu el în pauză sau să mă așez lângă el la cantină, însă, chiar dacă era întotdeauna drăguț cu mine, simțeam că îl tulbur numai la suprafață, așa că n-am insistat.

Nu ne vorbeam decât miercurea la amiază, pentru că se ducea să ia prânzul la Claudine, așa că nu luam nici eu autobuzul, ca să pot să merg o bucată de drum împreună cu el.

La început mă invita să rămân, dar – cum refuzam întotdeauna – până la urmă nici ea n-a mai insistat.

Nu știu de ce refuzam. Tot din cauza poveștii aleia cu cadoul prea frumos și bine reambalat, cred... Mă temeam că, întorcându-mă în casa aia, aveam să stric lucrurile. Vacanța aia de Paști era singurul meu suvenir și nu eram încă pregătită să-l scot din vitrina lui.

Ei, tu nu prea îți dai seama, dacă trăncănesc numai eu, dat fiind că Francky e în comă și că între timp am

învățat să deschid gura, însă la vremea aia eram foarte fricoasă.

Foarte, foarte fricoasă...

Nu-i ca și când aș fi fost zvântată în bătaie, gen nu mai aveam mult până să ajung pe prima pagină a revistei *Déetective* sau ceva de genul ăsta, dar tot timpul eram atinsă *un picuț*.

Tot timpul, tot timpul, tot timpul...

O mică scatoalcă ici, o mică scatoalcă colo, un mic ghiont pe furiș, un mic șut la gioale când eram pe culoar sau când nu eram, mâini tot timpul ridicate gen stai numai să-ți lipesc una și toate astea, toate astea mă făcuseră... cum să spun?

Într-o zi, țin minte, citisem pe-ascuns, dintr-o broșură de la CDI¹, o chestie despre alcool care spunea că, normal, nu trebuie să bei așa ceva, dar dacă într-o seară te îmbătai crișă era ca și când ai fi aruncat o găleată cu apă pe o dușumea: nu era cea mai tare chestie, bun, după aia ștergeai repede cu o cârpă, dușumeaua se usca și cu asta, basta, pe când alcoolismul, chiar bine ascuns și ținut sub control, era ca un picur de perfuzie și, încet-încet, picătură cu picătură,

---

1. Centre de documentation et d'information – centre amenajate în colegiile și liceele din Franța, unde elevii au posibilitatea să citească și să se documenteze pentru studiul individual.

în cele din urmă făcea inevitabil o gaură în lemn. Chiar și în cel mai rezistent...

Ei bine, așa era deja și cu micile scatoalce și micile vânătaii pe care le recoltam non-stop de când eram mică... Nu mă trimiteau la rubrica fapte diverse sau în dosarele asistenților sociali, dar îmi perforaseră căpățâna. Și de asta eram așa de fricoasă: orice mic curent de aer care trecea peste mine mă făcea să mă duc pe copcă. Iar Franck, în momentul ăla, nu era nici el destul de puternic ca să mă sprijine cum trebuie. Deci eram foarte precauți unul cu celălalt. Ne apreciam, însă nu ne lipeam prea tare unul de altul ca să nu ne aducem și mai mult ghinion.

Dar era în regulă, fiindcă toate astea, încă o dată, le știam.

Știam că între noi nu era dispreț sau indiferență, ci precauție și că, deși nu ne mai puteam arăta lucrul ăsta, eram în continuare prieteni.

El o știa pentru că, atunci când îl simțeam ceva mai trist decât singur sau ceva mai deprimat decât visător, mă postam în fața lui și îi apuneam așa: „Sus fruntea, Perdican!“, iar eu o știam pentru că, chiar dacă a avut uneori dorința sau curiozitatea, nu mi-a propus niciodată să mă conducă până acasă. Și-apoi, nu-mi punea niciodată întrebări foarte precise. Era politicoș, era respectuos, era discret. Cum ar spune